

Hvis man ændrer det til, at magtanvendelsesreglerne også kan gælde, vil det sige, at man også på de steder åbner op for, at man kan bruge fysisk magtanvendelse, at man kan bruge isolation, og at man kan udføre kontrol med sådan noget som brevveksling og telefonsamtaler. Det er for mig at se meget voldsommere indgreb end dem, jeg synes er ønskelige for de børn og unge, der er anbragt på de mindre steder. Det er helt klart min begrundelse for at være imod en ændring på det område.

Til fru Anne Baastrup skal jeg sige, at de eksempler, jeg nævnte på inspiration, netop er nogle centrale med databaser, med vidensopsamling og med fokus på de projekter, der er udviklet i enkelte kommuner. Det behøver så ikke at stå alene. Ud over de centrale inspirationskilder er der også mulighed for, at kommunerne simpelt hen etablerer samarbejde på det område, lige så vel som de gør på en række andre områder, hvis man mener, at man vil have gavn af det.

Det at høre en plejefamilie eller et anbringelsessted synes jeg er helt oplagt i forbindelse med et videre forløb for et barns eller et ungt menneskes anbringelse. For mig indgår det at høre stedet som en naturlig del af sagsbehandlingen. Dermed mener jeg, at den pind i virkeligheden er dækket ind af initiativerne omkring metodeudvikling og omkring krav til sagsbehandlingen, for det er helt oplagt, at stederne ikke skal være part i sagen som sådan, men en sagsbehandler skal jo huske at inddrage alle de forskellige vinkler, når der træffes en beslutning.

Kl. 13.35

Og så skal jeg endelig sige til hr. René Skau Björnsson, at jeg absolut efterlyser et bedre tilsyn. Men jeg synes, det simpelt hen er for firkanter at sige, at det minimum skal være to gange om året. Det bliver jo så let til et maksimum og dermed en dårlig undskyldning for ikke at føre et bedre tilsyn.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Når man lytter til fru Eva Kjer Hansen og ser det forslag til vedtagelse, der ligger fra regeringspartierne og Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti, får man indtryk af, at det går sådan rimelig godt. Mens den virkelighed, som vi hele tiden hører om, er, at det slår ret sløjt til både med sagsbehandlingen, med de steder, hvor børnene så skal anbringes, og med viden om, hvad der egentlig virker eller ikke virker.

Derfor vil jeg gerne høre, om Venstre vil være med til at sikre, at der også er midler til at få udviklet nogle standarder for, hvordan man får lavet erfaringsindsamling: Hvad virker, og hvad virker ikke?

Når nu vi har lavet den meget voldsomme foranstaltning og tvangsfjerner nogle børn og anbringer dem nogle steder, virker det højst besynderligt, at vi ikke har nogen måling af, om det så fungerer. Hvad er det for nogle steder, der gør det godt? Hvad er det for nogle steder, der ikke gør det godt? Derfor vil jeg gerne høre, om Venstre vil være med til at sikre, at der bliver midler til at udvikle sådanne evalueringer og vidensopsamling.

(Kort bemærkning).

Kim Sejr (RV):

For mig handler det om at sikre den gode anbringelse. Når fru Eva Kjer Hansen så nævner, at det, der er afgørende for den gode anbringelse, ikke er størrelsen på kommunen, hvorvidt den er lille, mellemstor eller stor, er det så bare, at man en gang imellem falder over forskere og folk i systemerne, som netop peger på, at det kan hænde, at mindre kommuner ikke har de nødvendige ressourcer til at sikre den optimale psykologiske eller specialpædagogiske bistand.

Her nævner fru Eva Kjer Hansen så, at der er mulighed for kommunalt samarbejde, samarbejde over grænserne. Det er også rigtigt nok, men kunne det ikke være en god idé, at man så forsøgte at inspirere kommunerne til det samarbejde ved at lave modeller, ved at lave noget inspiration til kommunerne, ved at afsætte midler til udvikling af de standarder, så kommunerne får nogle værktøjer på det område?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kvitterer da for, at fru Eva Kjer Hansen mener, at det er i overensstemmelse med god sagsbehandlingsskik, at man hører anbringelsesstederne. Jeg skal så lige i parentes bemærket fortælle, at det vist er en overraskelse for kommunerne.

Jeg vil så komme med et konkret eksempel: Et barn bliver flyttet fra en plejefamilie, og på den måde mister plejefamilien så i øvrigt også ansættelsesforholdet til kommunen. Her har kommunen den opfattelse, at man end ikke behøver at høre forældremyndighedens indehaver. Nu er anbringelsesstedet jo opsagt, og så eksisterer det ikke, og så er der ikke nogen at høre, og så har